

írástudókra, mert bármely bölcsesség
szava a csend, kottája a vér lüktetése,
mi elhal, majd fölsír újból, képe a töretlen arc,
és nem attól örök, hogy nem szűnik meg,
hanem hogy láthatatlan, csak így lehet
bizonyos, így öröklődik és száll örökül által,
más minden hangjaira hull, színes rajzai
szertefoszlanak a megálmodóval, akár
ifjúságom utolsó napjai éjszín kezében,
fényesség, nem hiába vagy te, uram, szótlán,
néma nem hiába vagy te, uram, hallgass
meg minket, szólunk.

ÉLŐ KÖZVETÍTÉS: SZENT GÓL

Mielőtt átöltöznél hajnali öröklétbe, nézz be
egy kávéra a réseken át, még szunnyad
a karikacsapás, vinné ördög mind, ahány táncra
perdül ma ostrom, karikás szemekkel, nézd:
ébred a rossz vörös, máris. Még emlékszem

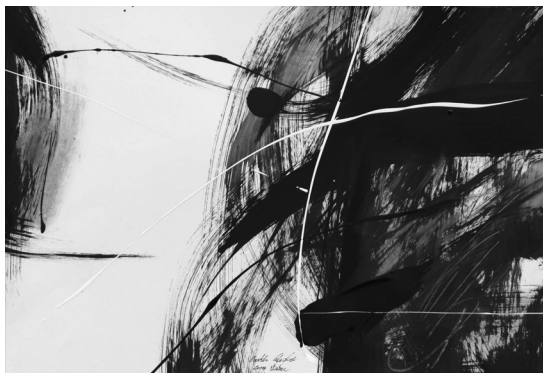
kőbe faragva, némán, mint ez az óra, enyhén
baljós, odakinn vidéki szentek veszik le
fejjele a fényt, majd dicső gólt rúgnak az örök
világosság halványabb félidejében, míg a hálózór
kávézik velem. És hajnalban esik meg,

szintén, a túl pajkossá züllő szűz éj,
s hogy igyekszem jó társa lenni dalomnak, és
jó férjed neked is, asszony, de üget a fény,
mint a medve, Irgum-Burgum Benedek, itt ejsze csak
a rés dederunt engem circum, s egyebek is, persze.

SZÉP TÉGLAFAL

Naponta találoztunk egy bizonyos téglafal
alatt, aztán ránk jött a szerelem. Nem
derült égből, a fagyos szentek felhőkön
hálnak, de hát a tavasz, az ilyen, kevés dolog
van, ami egy szerelmet bölcsőbe fojtana,
sőt, mondhatnám, minden külső tényező
mintha csak terelne, unszolna ez irányba,
szerelmünk irányába, mégis, mi egyebet
tehetünk egy téglafal tövében, csip, csip,
csókázzunk?, az már a napköziben is bokán
rúgásba torkollott, ami, nyilván, vak varjúcska,
azt jelentette, hogy szeretlek, aztán ez a téglafal,
ronda feltjaival, tövében alkalmi szeméttel,
állati és emberi gőzeivel, csupán azt súghatná
egy magányos valakinek, hogy ide üsd
a fejedet a fagyosak fekhelye láttán, hát
nem csodálkozom, hogy vágyaink egymásba
folytak, nem kívánkoznak azok a fal tövébe, felhőkre.

És mondd, mi lesz, ha majd szépre festik a téglafalat,
és kapukat vágnak rá, ha megjön a Nap, mondd, merre...



(akril, papír, 50 x 70 cm)